

Tofi

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Esra Nur Yıldırım

Sayfa Tasarım: Senem Yıldırım

Kapak Tasarım: Senem Yıldırım

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Eylül 2025

ISBN: 978-625-5896-76-6

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

TOFİ

A.Nasır Kılıç

Ben Tofi. Babam Hero, annem Zuzu. Ailemin göz bebeği, biricik evladım.

Soyumuz, Kangalların en asilinden. Heybetli duruşumuz, kudretli bakışlarımız nice yürekleri titretir. Ama bilseniz ya... Şu koca cüsselerin ardında ne kadar uysal, ne kadar sadık bir ruh gizlidir.

İnsanlar bizden çekinir. Belki heybetimizdendir, belki de bilinmeyenin verdiği o derin tedirginlikten.

Gerçekten bizden mi korkuyorsunuz? Yoksa yalnızca iri görünüşümüz mü sizi ürkütüyor?

Peki, kabul ediyorum. Biraz heybetliyiz. Hatta azıcık da kilolu olabiliriz. Ne de olsa iştahlı canlılarız. Boyumuz mu? Boyumuz da sıradan köpeklere kıyasla oldukça uzun. Ama tüm bunlar sizi aldatmasın. Çünkü bizler, sadakatin, cesaretin ve koruyuculuğun canlı timsaliyiz.

Aynı zamanda o kadar da özgür ruhluymuz.

Tasmanın boğuculuğundan, zincirin soğuk esaretinden hoşlanmayız. Ama eğer sahibimizin içi rahat edecekse, korkan bir göz biraz olsun huzur bulacaksa, bu kısıtlamalara katlanırsınız.

İnsanların bizden korkmasına gerek yok. Niyetleri iyi ya da kötü olanları ayırt etme konusunda doğuştan gelen bir yeteneğimiz var. Bölgemize yabancı biri yaklaştı mı ona

yaklaşmadan önce havlayarak uyarırız. Eğer kişi olduğu yerde çömelip hareketsiz kalırsa teslim olduğunu anlar, zarar vermeyiz. Sahibimiz gelene dek onun orada kalmasını sağlarız. Onun etrafında dolaşır, kıpırdanmasına izin vermeyiz. Yaralamak için değil, korumak için varız biz.

Asıl korkması gerekenler, sürülerimize göz diken kurtların ta kendisidir. İşte bu heybetli yapımızın asıl sebebi onları caydırmak içindir.

Görev başa düştüğünde, nasıl amansız bir cesarete büründüğümüzü ancak o zaman anlarsınız. Sürüleri, kurtlardan nasıl koruduğumuzu gördüğünüzde, bize hayran kalacağınıza adımız gibi eminiz.

Zaten boşuna dememişler; bizim bir diğer adımız Kurtboğan'dır.

Bir kurtla karşılaştığımızda, işte o zaman yer yerinden oynar! İlk anda yerlerimizden ok gibi fırlayıp kurdun peşine düşeriz. Onu sürüden uzaklaştırırız. Ve kısa süre içerisinde kurda yetişip sert bir göğüs darbesiyle kurdu yere sereriz. Ardından tüm gücümüzle üzerine çöküp diğer Kangalların yardımıyla onu oracıkta boğarız. Bu, bizim içgüdümüzdür. Bu, bizim doğamızdır.

Artık beni ve ailemi az çok tanıdınız. Ama anlatacağım bunlarla sınırlı değil. Asıl hikâyem şimdi başlıyor...

Başta söylemiştim ya, anne babamın biricik evladım diye... Evet, bu doğru ama eksik bir tarafı var.

Zaman, her şeyi değiştirdi. Bir zamanlar kalabalık ve mutlu bir aileydik. Tam beş kardeştik. Şimdi ise... Sadece ben kaldım.

Peki, ne oldu da bu kalabalıktan geriye yalnızca ben kaldım?

İşte anlatacaklarım tam da bununla ilgili. Ama buna geçmeden önce her şeyin nasıl başladığını bilmelisiniz. Çünkü geçmişi hatırlamak, geleceği anlamının anahtarıdır. Her hatırlayıшта içim sızlasa da... Anlatacağım.

Biz, Göynük'ün Bölücekova köyünde mutlu bir aileydik. Babam Hero, annem Zuzu ve biz beşiz kardeşler: Duman, Paşa, Ponter, Poyraz ve ben... Tofi.

Sürünün en küçüğüydüm, en son ben doğmuştum. Ailenin en nazlısıydım. Diğer kardeşlerime göre biraz daha zayıf, daha cılızdım. Sık sık hastalanır ve hâlsiz düşerdim. Bu yüzden annemle babam beni diğerlerinden daha çok korur, üstüme titrerdi.

Kulübemizden pek dışarı çıkmazdım. Annemin sıcak karnına sokulmak, babamın güçlü gövdesine yaslanmak, onların kokularını içime çekmek bana huzur verirdi. Bazen annem şefkatli diliyle yüzümü yalar, sonra gözümün içine bakardı. O an, dünya dursa umurumda olmazdı.

Kardeşlerim ise pek hoşnut olmazdı bu ilgiden ve beni kıskanırlardı. Bu yüzden beni oyunlarına çağırmaz, kendi aralarında koşturup oynarken bana sırtlarını dönerlerdi. Bazen yanlarına yaklaşıp oyunlarına katılmaya çalıştığımda hırlayarak beni iterlerdi. Buna rağmen onları izlemek hoşuma giderdi. Kahkahalarına, oyunlarına uzaktan da olsa ortak olmak içimi ısıtırdı.

Bazen bu durum beni üzse de en azından yalnızlığı hissettirmiyordu. Annem ve babam bir yerlere gittiğinde işte o zaman yalnızlığı duyuyordum.

Evet, kardeşlerim beni oyunlarına katmasa da bu durum bana bazı avantajlar sağladı.

Mesela gözlem yeteneğim çok gelişti. Kardeşlerimden önce tehlikeyi fark edebiliyor, çevremi daha iyi analiz edebiliyordum. Koku alma becerim onlardan iyiydi. Onlar kadar hızlı koşamıyordum ama hayatta kalmak için başka yetenekler geliştirdim. Ve bu yetenekler, bir gün bana hayatımı kazandıracaktı.

Şimdi onları düşündükçe... Yüreğim burkuluyor. Gözlerim dolar dolmaz da tutamam kendimi, ağlarım.

Annemle babam belli etmemeye çalışsa da aynı acıyı onlar da yaşıyor, biliyorum. Beni neşelendirmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Ama ben... Gözyaşlarını gizlemeye çalıştıkları o anlarda bile, gözlerindeki hüznü görebiliyorum. İçlerinde benim gibi yanıyorlar, biliyorum.

İşte, şimdi yine içimi o tanıdık keder sarıyor. Adlarından bahsederken bile bir hüznün bulutu çöküyor içime. Ama sizi daha fazla merakta bırakmadan kardeşlerimin başına gelenleri anlatmalıyım.

Sahibimiz Ahmet amca, Bölücekova Köyü'nün sevilen, sayılan çiftçilerindendi. Çiftliğinde türlü türlü hayvan barındırırdı. Annemle babam, onun sürülerini korur, en zorlu koşullarda bile görevlerinden asla vazgeçmezlerdi.

Ahmet amca, hayvanlarına gözü gibi bakardı. Ama biz, onun için başka bir yerdeydik. Çünkü biz, onun gözünde